

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

26 ianuarie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nadejda Toma,

Judecători

Iurie Diaconu, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 22 decembrie 2020 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2021, declarat de avocata Alla Pelevaniuc în numele inculpatului

Biriucov Dumitru xxxx,

anterior condamnat prin:

1) sentința Judecătoriei Chișinău din 27.03.2018, în baza art. 217 alin. (4) lit. b), 90 Cod penal la 1 an 6 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 1 an.

Termenul de examinare,

instanța de fond: 12.02.2019 - 22.12.2020,

instanța de apel: 20.01.2021 - 29.09.2021,

instanța de recurs: 21.12.2021 - 26.01.2022.

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 22 decembrie 2020, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Biriucov Dumitru a fost condamnat în baza art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal la 1 an și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau a exercita anumite activități în domeniul circulației substanțelor narcotice pe o perioadă de 5 ani.

Potrivit art. 85 alin. (1) Cod penal, prin adăugirea parțială a pedepsei aplicate conform sentinței Judecătoriei Chișinău din 27.03.2018, i-a fost stabilită pedeapsa

definitivă de 1 an și 8 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau a exercita anumite activități în domeniul circulației substanțelor narcotice pe un termen de 5 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, din momentul reținerii, după rămânerea definitivă a sentinței.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul statului cheltuielile judiciare în mărime de 1680 lei.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Biriucov Dumitru, în timp și circumstanțe nestabilite la moment de către organul de urmărire penală, a intrat în posesia substanțelor psihotrope, pe care le păstra asupra sa în scop de întrebuințare personală. La data de 25 octombrie 2018, orele 16:10, aflându-se pe str. Ismail 99, mun. Chișinău, având un comportament neadecvat, a fost stopat de către colaboratorii echipajului mobil de reacționare operativă, care suspectându-l în consum de substanțe stupefiante, l-au condus în incinta Inspectoratului de Poliție Râșcani al DP mun. Chișinău. Aici, pe parcursul documentării cazului, asupra lui Biriucov D. a fost depistat un pachetel de tip "zip-lock" cu o masă vegetală de culoare gălbuie și o folie de staniol cu depuneri de culoare gălbuie cu miros specific.

Conform raportului de constatare tehnico-științifică nr. xxxx din 16 noiembrie 2018, depunerile de pe suprafața foliei de staniol ridicate la data de 25 octombrie 2018 de la Biriucov D., reprezintă urme de cannabinoidul sintetic MDMA(N)-2201, care nu face parte din categoria substanțelor stupefiante și psihotrope, interzise în circuitul legal pe teritoriul Republicii Moldova. Masa vegetală, uscată, mărunțită de culoare gălbui-cafenie în cantitate de 0,519 g. din interiorul pachetului de tip "zip-lock" din polimer, ridicate în aceleași circumstanțe, reprezintă produs etnobotanic ce conține cannabinoidul sintetic MDMA(N)-2201, care nu face parte din categoria substanțelor stupefiante și psihotrope, interzise în circuitul legal pe teritoriul Republicii Moldova. Masa totală a produsului etnobotanic îmbibat cu cannabinoidul sintetic MDMA(N)-2201 constituie 0,622 gr. și conform Hotărârii Guvernului nr. 79 din 23.01.2006 se atribuie la proporții deosebit de mari. Conform informației furnizate de către Agenția Medicamentelor și Dispozitivelor Medicale substanța MDMA (N)-2201 cu formula moleculară $C_{20}H_{28}FN_3O_3$ este cunoscută sub denumirea sinonim de 5F-ADB, 5F-metyl-AMB, 5FMDMA-PINACA. Substanța MDMA (N)-2201 reprezintă un produs cannanabimetic cu proprietăți psihotrope. MDMA (N)-2201 este analog al unor substanța cannanabimetic ilicite similare, de exemplu 5F-AMB, AB-PINACA (familia de compuși indazol-3-carboxamid, carbonilindazol). MDMA (N)-2201 este analog al 5F-AMB prin prezența L-tert-leucinate, respectiv L-valinate în grupul pendant al acestor canabinoid sintetic și prezintă în poziția R2 a 5-fluoro-pentyl, 5F-AMB, AB-PINACA, care sunt introduse în Hotărârea Guvernului nr.1088 din 05.10.2005 cu privire la aprobarea tabelelor și listelor substanțelor stupefiante, psihotrope și precursorilor acestora, supuse controlului, cu modificările ulterioare. MDMA (N)-2201 nu are utilizare terapeutică.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate faptele incriminate și a solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată, prevăzută la art. 364¹ Cod de procedură penală.

Dat fiind că probele administrate confirmă în totalitate vinovăția inculpatului, acțiunile lui urmează a fi încadrate în baza art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, *ca procurarea și păstrarea a etnobotanicilor sau analogii acestora*, săvârșită în proporții deosebit de mari și fără scop de înstrăinare.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61-75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, în termen de probă, a recunoscut vina integral și s-a căit de cele comise, anterior a mai fost judecat pentru o infracțiune similară, prin sentința Judecătorei Chișinău din 27.03.2018, în baza art. 217 alin. (4) lit. b), 85, 90 Cod penal la 1 an și 8 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 1 an, cu privarea de dreptul de a exercita funcții legate de gestionarea drogurilor, etnobotanicelor și analogilor acestora pe un termen de 2 ani, că inculpatul a săvârșit infracțiunea în prezenta cauză după pronunțarea sentinței în prima cauză, dar până la executarea completă a pedepsei principale și complementare stabilită în baza primei sentințe, iar la aplicarea pedepsei definitive urmează a fi aplicate prevederile art. 85 alin. (1) Cod penal, că acesta nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, concluzionând că reeducarea și corectarea acestuia este posibilă prin stabilirea unei pedepse cu închisoare, în condițiile beneficierii de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în corespundere cu prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

La fel, instanța a statuat că este nefondat, astfel, argumentul apărării privind neaplicabilitatea prevederilor art. 85 Cod penal, în cazul din speță pe motiv că inculpatul ar fi executat pedeapsa aplicată în baza sentința Judecătorei Chișinău din 27.03.2018 integral și în privința acestuia ar urma să fie aplicate prevederile art. 111 lit. d) Cod penal.

Totodată, solicitarea procurorului privind încasarea sumei de 1680 lei cu titlu de cheltuieli suportate pentru efectuarea constatării tehnico-științifice nr. xxxx din 16.11.2018, prin prisma art. 227-229 Cod de procedură penală, este întemeiată, urmând a fi dispusă încasarea sumei nominalizate din contul inculpatului în folosul statului.

3. Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Dumitru Grecu a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsa în baza art. 217 alin. (4) lit. b) de 1 an și 6 luni închisoare, iar conform art. 85 Cod penal de 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau a exercita anumite activități în domeniul circulației substanțelor narcotice pe un termen de 5 ani, cu executare.

Apelantul a invocat că pedeapsa aplicată inculpatului de către instanța de fond nu corespunde gravității infracțiunii săvârșite, nici personalității acestuia. Ori, această pedeapsă prea ușoară, va fi apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului a comportamentului prejudiciabil și va diminua încrederea societății în eficacitatea și echitatea sistemului de justiție.

3.1. A declarat apel și avocata Alla Pelevaniuc, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsa mai blândă, cu aplicarea art. 90 Cod penal, iar solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare să fie respinsă.

Apelanta a invocat că inculpatul a recunoscut în totalitate faptele incriminate și a solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată, prevăzută la art. 364¹ Cod de procedură penală, iar la locul de muncă se caracterizează pozitiv.

Totodată, potrivit art. 275 alin. (1) lit. a) Cod de executare, stingerea executării pedepsei are loc în cazul executării efective și integrale a pedepsei, iar conform art. 276 alin. (4) Cod de executare, perioada de probațiune se consideră expirată în ultima zi a perioadei sau termenului stabilit.

În speță, s-a confirmat faptul executării integrale de către inculpat atât a pedepsei principale, cât și a pedepsei complementare.

Astfel, instanța de fond, neîntemeiat a aplicat prevederile art. 85 Cod penal și la pedeapsa stabilită a adăugat parțial pedeapsa neexecutată în mărime de 3 luni închisoare, în baza sentinței Judecătoriei Chișinău din 27.03.2018, care deja a fost executată, până la pronunțarea sentinței.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2021, apelurile au fost respinse, ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond, la stabilirea categoriei pedepsei, corect a aplicat prevederile legale și în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, just a ținut cont de gravitatea infracțiunilor săvârșite, de motivul acestora, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, că inculpatul și-a recunoscut vina integral și a manifestat căință sinceră, că infracțiunea comisă se pedepsește cu închisoare de la 1 la 6 ani cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 la 5 ani, că el anterior a mai fost condamnat prin sentința Judecătoriei Chișinău din 27.03.2018 în baza art. 217 alin. (4) lit. b), 90 Cod penal la 1 an și 6 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 1 an, cu privarea de dreptul de a exercita funcții legate de gestionarea drogurilor, etnobotanicelor și analogilor acestora pe un termen de 2 ani, că conform prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, inculpatul beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Prin urmare, este neîntemeiată solicitarea acuzatorului de stat de a-i stabili pedeapsa de 3 ani închisoare or, termenul de pedeapsă stabilit inculpatului de către instanța de fond este unul echitabil, corespunzător faptei comise, gravității acesteia și personalității inculpatului, fiind suficient în opinia instanței de apel pentru corectarea și reeducarea inculpatului.

Este nefondată și solicitarea apărătorului de a-i stabili inculpatului pedeapsa cu suspendarea condiționată a executării acesteia, în temeiul art. 90 Cod penal, or, asemenea pedeapsă ar avea un caracter iluzoriu și nu și-ar realiza scopul de restabilire a echității sociale, corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane, întrucât acesta a fost anterior condamnat pentru infracțiuni similare și nu a mers pe calea corijării, continuând să comită infracțiuni.

Instanța de fond corect și-a argumentat soluția, reieșind din faptul că inculpatul anterior a mai fost judecat prin sentința Judecătoriei Chișinău din 27.03.2018 în baza

art. 217 alin. (4) lit. b), 90 Cod penal la 1 an și 6 luni închisoare, cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă de 1 an.

Respectiv, s-a dovedit că suspendarea condiționată a executării pedepsei sub formă de închisoare nu a avut față de Biriucov D. nici efect educativ și nici preventiv. Acesta nu a făcut pentru sine concluziile respective săvârșind în termenul de probă o infracțiune similară.

Deci, reeducarea lui Biriucov D., poate avea loc doar în condițiile izolării lui de societate, întrucât pedeapsa aplicată anterior, nu și-a atins scopul de reeducare a inculpatului.

Așadar, instanța de fond justificat a conchis că doar o pedeapsă privativă de libertate este echitabilă la caz, în acest sens se va respinge solicitarea inculpatului de a fi aplicată în privința sa o pedeapsă mai blândă. Or, doar pedeapsa sub formă de închisoare va atinge scopul legii penale de restabilire a echității sociale, corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Apărătorul a susținut că la data pronunțării sentinței, inculpatul a executat în totalitate pedeapsa stabilită prin sentința Judecătoriei Chișinău din 27.03.2018 și instanța de fond neîntemeiat i-a aplicat prevederile art. 85 alin. (1) Cod penal.

Însă, art. 85 alin. (1) Cod penal prevede clar că, dacă după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară.

Astfel, prin sentința Judecătoriei Chișinău din 27.03.2018, Biriucov D. a fost condamnat pe art. 217 alin. (4) lit. b), 90 Cod penal, la 1 an și 6 luni închisoare, cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă de un an. Infracțiunea care face obiectul prezentei cauze a fost săvârșită de Biriucov D. la data de 25.10.2018, adică în termenul de probă și până la executarea deplină a pedepsei stabilite prin sentința menționată.

Respectiv, instanța de fond corect a aplicat inculpatului prevederile art. 85 alin. (1) Cod penal și just la pedeapsa stabilită i-a adăugat parțial partea neexecutată din pedeapsa aplicată prin sentința Judecătoriei Chișinău din 27.03.2018.

Totodată, conform art. 229 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare.

Efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o, ca urmare, cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat. Obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală, întrucât săvârșirea unei infracțiuni atrage în mod inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, pentru a i se aplica pedeapsa infractorului, obligația de a suporta cheltuielile judiciare îi revine în principal acestuia, chiar dacă partea vătămată și partea civilă au determinat, prin cererile lor, producerea unor

cheltuieli; de asemenea, obligația de a suporta cheltuielile judiciare este integrală, incluzând toate cheltuielile necesare pentru pronunțarea unei hotărâri de condamnare de către prima instanță.

Așadar, solicitarea acuzatorului referitor la încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 1.680 lei este întemeiată și în conformitate cu art. 229 alin. (2) Cod procedură penală, motiv din care instanța de fond corect le-a încasat din contul inculpatului.

Ori, fiind stabilită vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii, acestuia îi revine obligația de a restitui statului toate cheltuielile suportate în legătură cu efectuarea constatării tehnico-științifice, cu atât mai mult că nici instanța de fond și nici instanța de apel nu au constatat existența cărorva temeiuri de a scuti inculpatul de la plata cheltuielilor judiciare și trecerea acestora în contul statului.

5. Avocata Alla Pelevaniuc declară recurs ordinar, solicitând casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

Recurenta invocă că până la adoptarea sentinței din 22.12.2020, inculpatul a executat integral pedeapsa principală și complementară, stabilită prin sentința judecătorească Chișinău din 27.03.2018 și la 12.04.2020 a fost scos din evidență condamnatilor, în temeiul expirării termenelor pedepsei principale și complementare.

Astfel, instanțele urmau să excludă aplicarea art. 85 Cod penal, or, la pedeapsa aplicată prin noua sentință, instanța de judecată adaugă în întregime sau parțial partea neexecutată, dar nu partea executată a pedepsei stabilite de sentința anterioară.

La momentul adoptării sentinței, inculpatul avea antecedentul penal stins și se consideră că nu are antecedente penale.

Conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, inculpatul poate să beneficieze de reducerea cu o treime a limitelor de pedepsei cu închisoare prevăzută de lege, deci pedeapsa în cazul dat poate fi stabilită în limitele de la 8 luni până la 4 ani închisoare.

Inculpatul a recunoscut vina pe baza probelor administrate la faza urmăririi penale, de cele comise s-a căit sincer.

Ținând cont de personalitatea inculpatului, existența numai a circumstanțelor atenuante, stingerea antecedentului penal, scopul pedepsei prevăzut de art. 61 Cod penal poate fi atins prin stabilirea unei pedepse mai blânde, cu aplicarea art. 90 Cod penal.

Totodată, instanța de fond neîntemeiat a admis solicitarea acuzatorului de stat privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor de judecată în mărime de 1680 lei, suportate pentru efectuarea raportului de constatare tehnico-științifică, care a fost efectuată la dispunerea OUP și nu la solicitarea lui Biriucov D., astfel, aceste cheltuieli urmând a fi suportate din bugetul de stat.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, ceea ce este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal

concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Sub acest aspect se reține că recursul este fondat în drept pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct. 5. din decizie*).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu împrejurările precise, relevate în descriptivul hotărârilor atacate, care ar fi esența și erorile concrete de drept a circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, dar raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care i-ar fi afectat soluția, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârilor atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurentă.

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 2., 4.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind faptele incriminate inculpatului, încadrarea juridică a acțiunilor infracționale cât și privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat au ținut cont și de prevederile art. 61, 75, 90 alin. (1) și (10), 85 alin. (1) și (3) Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, conform cărora la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. La stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune neexecutarea pedepsei aplicate ***dacă, în perioada de probațiune fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin respectarea condițiilor probațiunii va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat. În cazul în care*** cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei ***săvârșește în perioada de probațiune o nouă infracțiune intenționată, instanța de judecată îi stabilește o pedeapsă în condițiile art. 85 Cod penal.*** Dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. ***Pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.***

Consecutivitatea normelor vizate supra, atestă clar și expres că suspendarea executării pedepsei închisorii este condiționată prin nesăvârșirea de către condamnat a unei noi infracțiuni intenționate în perioada de probațiune acordată.

Ori, dacă ultimul, în perioada de probațiunii fixată, comite o nouă infracțiune intenționată, nerespectând, astfel, condițiile probațiunii și neîndreptățind încrederea ce i s-a acordat, suspendarea executării pedepsei închisorii decade de drept, și acesta

urmează să execute în penitenciar noua pedeapsă definitivă, aplicată pentru cumul de sentințe, care v-a fi una mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară.

Prin urmare, argumentul recurenței că: „... până la adoptarea sentinței din 22.12.2020, inculpatul a executat integral pedeapsa principală și complementară, stabilită prin sentința judecătorească din 27.03.2018 și la 12.04.2020 a fost scos din evidență condamnaților în temeiul expirării termenelor pedepsei principale și complementare. Astfel, instanțele urmau să excludă aplicarea art. 85 Cod penal, or, la pedeapsa aplicată prin noua sentință, instanța de judecată adaugă în întregime sau parțial partea neexecutată, dar nu partea executată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. La momentul adoptării sentinței, inculpatul avea antecedentul penal stins și se consideră că nu are antecedente penale...”, contravine prevederilor nominalizate, deoarece aplicarea art. 85 Cod penal nu este raportată la data pronunțării sentinței ulterioare, dar se aplică în toate cazurile când cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei a comis o nouă infracțiune anume în perioada de probațiune (pct. 3., 5. din decizie).

Astfel, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a acestuia precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane (pct. 4. din decizie).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele și probele cauzei în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 101 alin. (2) și (3), 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursurile ordinare, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul vizat a constituit deja obiect de examinare în instanța de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (pct. 2. – 5. din decizie), iar o altă opinie asupra circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul *Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurentă, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpatului i s-au aplicat pedepse individualizate conform prevederilor legale și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat (pct. 5. din decizie).

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul ordinar de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Alla Pelevaniuc, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2021, în privința inculpatului Biriucov Dumitru xxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 18 februarie 2022.

Președinte

Nadejda Toma

Judecători

Iurie Diaconu

Ion Guzun